

எனது அறை

இப்படி இருந்ததே இல்லை எனது அறை

சன்னலின் திரைச் சீலையில்
நிறங்கள் கலந்த ரம்மியமிருக்கும்

இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாய்
சிதறிக்கிடக்கும் புத்தகங்களில்
கவிஞர்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்

எப்படிப்பட்டவர்களையும்
தன்னை கேட்கத்தூண்டும் மெல்லிய இசை
ஒலித்துக் கொண்டிருக்கும்

உலகத்தையே உள்ளங்கையில்
வைத்திருக்கும் கணினி
மிதமான சூட்டை பரப்பும்

தூக்கிச் செருகிய சேலையோடு
முகம் தெரியாத ஒரு பெண்
திரும்பி பார்த்தவாறு நின்றன்கொண்டிருப்பாள்
தைல வண்ண ஒவியத்தில்

இன்று
எவ்வித சலனமுமின்றி
மௌனம் நிறைந்த
ஒரு கவிதையை போல்
தனித்து இருக்கிறது

இப்படி இருந்ததே இல்லை எனது அறை

குழந்தையும் அம்மாவும்

தொட முடியாத தூரத்தை
தொட்டுப் பிடிக்க
முகம் கலைந்து நீர் வழிய நிற்கிறாய்

உன் விளையாட்டு
அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாய்
அறை முழுக்க இறைந்து கிடக்கிறது

அவ்வப்போது
என்னையும் சேர்த்துக் கொள்கிறாய்

சில கணங்களில்
ஏதோ ஒன்றை நீ இரகசியமாக்கும் போது
உன்னை சுற்றி ஒரு வட்டமிடவோ
எனது பார்வையில்
உன்னை வைத்துக்கொள்ளவோ
எனக்குத் துளிக் கூட விருப்பமில்லை

உனது விளையாட்டில் நானொரு
அம்மா பொம்மையாகவே இருக்க விரும்புகிறேன்

சொல்லாத வார்த்தைகள்

இதுவரை உணர்ந்திராத பிரகாசத்துடன்
காணப்பட்டது எனது முகம்

உன்னிடம் வந்த போது
ஆசைகளால் நிரம்பி வந்தேன்

சொல்லவந்த போது குரல் அடைபட்டு போனது
வார்த்தைகளற்ற ஒரு உரையாடல்
மனதில் மெளனமாய் நடந்து கொண்டேயிருந்தது

இப்படியெல்லாம் நடக்குமென்று
ஆசைகள் நிரம்பும்போதே தெரியவில்லை

மஞ்சள் கலந்த வெயிலில்
எதிர்பாராமல் படபடவென்று இறங்கிய
மழைத் துளிகளில் ஆசைகள் நனைந்தன
ஈரம் பட பட அடையாளங்களற்று அழிந்தன

களளியில் மாட்டிய காகிதமாய்
காற்று அடிக்கும் போதெல்லாம்
மெல்ல மெல்லமாய்
கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறது
பலகீனமான இதயத்திற்கு
சொல்லாத வார்த்தைகளின் விசம்பல்

தூக்கம் கலைந்த இரவு

எதையும் ஆழமாக வைத்துக் கொள்வதில்லை
இருந்தும் ஏதோ ஒன்று என்னை
ஆழமாக துளைத்து
உறங்கவிடாமல் செய்தது

நிசப்தமான
உறக்கம் கலைந்த இரவு
நேற்றுவரை எனுடையதாக இல்லை

நானில்லாமல் போன என்னை
பார்க்க முடிந்தது அந்த இரவில்

அப்போது என்னுள்
நெருக்கமான சிலரும்
அறிமுகமில்லாத பலரும் வந்துபோனார்கள்

என்னை மட்டுமே சூழ்ந்து
கோப்பையில் உள்ள மதுவைப் போல்
கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்
கரைந்துக் கொண்டேயிருக்கிறது

போராட்டமான அந்த இரவை
பொக்கிசமாக மனதில் பூட்டி வைத்த
பிறகுதான் உணர்ந்தேன்
இரவு வெளுத்து விடியலானதை

சினேகம் தீர்ந்த காதல்

படுக்கையறையில் படுத்திருக்கிறேன்

நீ வீட்டுக்குள் வருவதை
என் ஆன்மா அறிகிறது

காலடிச் சத்தம் நெருங்க நெருங்க
எனது எண்ணத்தால்
உன்னைக் கட்டியணைத்து தழுவுகிறேன்

நிசப்தமான அறையில்
சாவியை வைக்கும் சத்தத்தில்
போலியாய் மூடியிருக்கும்
எனது கண்கள் திறந்து மீண்டும் மூடிக்கொள்கிறது

உனது மேலாடையை களைந்து
கட்டிலின் மறுபாதியை
நிரப்புகிறாய் கைத்தொலைபேசியில்
கண்வைத்தவாறே

காத்திருந்த எனது விரக்தி
கட்டிலின் ஒரு கோடியில் அமர்ந்து பார்க்கிறது
அறையின் கோடியில் கால்களை பின்னிக் கொண்டு
கைகளை கோர்த்துக் கொண்டும் கரைகிறது

உனது முதுகில் ஊர்ந்து
காதுவரை கடந்து செல்ல காத்திருந்தேன்

சித்தார் இசையோடு
மனதில் எழும் சொற்களை அடுக்கி
அன்பையும் காதலையும் நிரப்பி
அதில் நான் வாழ்ந்துக்கொண்டிருக்கிறேன்

நீ எப்போதும் வருடும் கைத்தொலைபேசியில்
என்னதான் இருக்கிறது